

Mn. Lluís Molins ha fet “el cim”

Oferim un article publicat recentment sobre aquest capellà de la diòcesi de Vic, traspassat el 24 d'octubre. Fou un dels primers socis de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu.

31/08/2007

Mossèn Lluís, sacerdot des de 1951, ha mort el passat dia 24, després de servir moltes comunitats del nostre bisbat i també a l'Argentina, i ha estat recordat al funeral a Seva el dia

dels sants màrtirs Llucià i Marcià. També el dia de Tots Sants s'ha pregat per ell en les misses de les parròquies del monestir de Santa Maria de Ripoll i del Carme de Vic, on havia estat els últims anys de rector. El seu exemple d'acolliment a tothom, s'ha manifestat de moltes maneres: en dir que sí a tot el que se li demanava, estar sempre disponible, des del seu lloc, discret, com solen fer els bons rectors: missa, confessionari, despatx, i malalts. Anava també a altres activitats, de manera particular a gaudir de la natura amb els seus germans sacerdots, nebots, i molts altres, i també allà era un estímul per servir joiosament a tots: li solien dir els altres, per exemple a l'hora de resar l'Àngelus: "Mn. Lluís! que son les dotze! i ell, dòcil a les indicacions, dirigia el res. Escrivia una persona aquests dies: "l'encomano a Déu en aquesta seva última ascensió, la més alta de totes amb la Gràcia de

l'Esperit Sant". Ha estat un sacerdot que s'ha lliurat d'una manera exemplar a Déu i als germans. També les seves conferències sobre flors de muntanya han estat famoses, molts recordareu els seus comentaris a aquelles diapositives, amb una càrrega poètica meravellosa. Tenia l'art de dir les coses importants de manera implícita, enmig de descripcions de la natura les suggeria, i així no perdia l'encant (com sol perdre's quan es vol explicitar massa les coses que no es veuen). Aquests dies he sentit comentaris de diversa gent, recordant el molt que els havia ajudat Mn. Lluís en moments de dificultat, en el discerniment d'un camí a la vida, en seguir de mes a prop Déu. El Dr. Ramon Pou escrivia: "sento moltíssim la mort de Mn. Lluís Molins, érem molt bons amics i jo li tenia un gran respecte. En aquests moments, precisament, estava llegint el Llibre de la Saviesa on diu: 'Els

justos viuen per sempre. El Senyor els guarda la recompensa. Per això rebran de mans del Senyor les insígnies reials, una diadema magnífica...' Mn. Lluís és l'home Just, el Just indiscutible". I encara un altre: "Tot un sant. Que des del cel ens ajudi".

Amb els seus amics excursionistes els deia: "la carcassa, rostos avall, però l'esperit a punt de fer el cim". També -com que estava una mica inflat de cos, embotit, afegia: "així pujaré al cel en globus". També feia broma amb alguna persona malalta greu "a veure qui hi arriba primer". No va tenir cap ànsia de morir-se, estava ben preparat amb la senzillesa i la fe d'un nen, d'una ànima madura. Mes aviat les últimes setmanes li tocava superar la impaciència que sentia tot esperant que arribés l'hora - ell que era tant pacient -. Però el seu cor fet a les excursions era fort com un roure, i es resistia a deixar de

bategar. El dia 2 d'octubre, memòria dels àngels, va tenir una crisi cardíaca, i deia “avui que em feia il·lusió pujar amb els àngels no em volen” i al veure que estava amb les monges –que vesteixen de blanc- que el miraven, deia: “on sóc? jo em pensava que eren els àngels, i eren les germanes” . Aquells dies va poder dir Missa, i recitar un salm que li agradava molt, que fins i tot el deia per les muntanyes: “El Senyor és el meu pastor... ni quan passo per barrancs tenebrosos no tinc por de res, Ell és vora meu... em para taula davant meu... el seu calze m'embriaga”.

Va morir el dia de San Antoni Maria Claret, gran apòstol, a les 21 i pocs minuts, mentre resàvem un parenostre amb les seves germanes, al veure que expirava. Des de la nit anterior ja no parlava. Quan encara podia parlar, deia que oferia tot per les vocacions. Va escollir pel seu

recordatori les paraules de Jesús: “la collita és abundant, però pocs els treballadors. Demaneu, doncs, a l’amo dels sembrats que envii treballadors als seus sembrats”. Va llegir aquelles últimes setmanes una carta de Joan Pau II sobre la missió apostòlica. I a la boca tenia el nom de Jesús, de vegades el deia en veu baixa, i si notava que l’haviem sentit deia: “només em surt dir aquesta jaculatòria”.

Va escriure unes “reflexions” aquells dies, deia entre altres coses: “no cal fer ‘testament’ perquè no tinc res (continua parlant de que va procurar respondre a la crida divina) al servei de la meva tasca com a sacerdot al servei de la diòcesis de Vic, com qualsevol dels altres companys sacerdots de la mateixa, d’acord amb la vocació rebuda. (També afegia que) des de l’any 1952, vaig incorporar-me a la Societat Sacerdotal de la Santa Creu...

En aquest moment, i preveient la proximitat del meu traspàs al cel, plenament confiat en la misericòrdia de Jesús (explica alguns detalls de les seves disposicions, i entre altres:) m'agradaria que el calze meu de 'missa nova' passés al nebot sacerdot Antoni Maria (és a Yaundée, al Camerun)...

Finalment us demano una pregària perquè sàpiga morir com a bon cristià, plenament identificat amb Jesucrist sacerdot. Gràcies! Lluís Molins". Aquest mes dels difunts, complim aquesta piadosa petició, com deia Mn. Ramon, el rector de Seva: perquè el qui presidia les nostres assemblees aquí a la terra, acompanyat d'aquells que va pasturar i que l'han precedit a les estances eternes, celebri ara el seu Senyor, el Fill de Déu, en l'aplec festiu dels elegits.

El 9 Nou. Lluçia Pou Sabaté7 de
novembre de 2005

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/mn-lluis-
molins-ha-fet-el-cim-2/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/mn-lluis-molins-ha-fet-el-cim-2/) (06/08/2025)